

Ey se mî u Hay yül Kay yû
mu ha kî mu zül ce lâi
E der ol dum naz mile şim di
Sen bi lir sin ki değil mak sô
sa na dumiz ben ha ar rı zı ke hal mâl
Ak lim er mez hik me tin
bil mem bu man zum söz le rin D.K.

Ey Semî'ü-Hayyü'l-Kayyûm ü Hakîm ü Zül-Celâi

Eder, oldum nazm ile şimdi sana ben arz-ı hâl

Aklım ermez hikmetin bilmem bu manzum sözlerin

Sen bilirsin ki değil maksûdum izhâr-ı kemâl

Âcizim çün âdet-i nâs üzre kulluktan heman

Oldu işim pes mecâzib gibi manzum kıyl ü kal

Pîr-i fânî olmuşum yok tâkatim hiç kulluğa

Aşk u cezbe ver bana sen bende benlik koma al

Eyle KUDDÛSÎ kulunu lutf edip mest-i müdâm

Oî Habîb'in hürmetine ey Lâîf ü bî-zevâl (1)

(1) Kuddûsî Dîvânı; sh. 110, İstanbul 1285.